

Список використаних джерел

1. Гнатовский Н. Ратификация Римского статута Международного уголовного суда: позиция Украины. *РЕМП*. Спец. вып. СПб., 2003. С. 179–187.
2. Висновок Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Президента України про надання висновку щодо відповідності Конституції України Римського статуту Міжнародного кримінального суду (справа про Римський статут). URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/v003v710-01>
3. Конституція України. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
4. Римский статут Международного уголовного суда. URL: [http://www.un.org/ru/law/icc/rome_statute\(r\).pdf](http://www.un.org/ru/law/icc/rome_statute(r).pdf)
5. Ukraine accepts ICC jurisdiction over alleged crimes committed between 21 November 2013 and 22 February 2014. URL: http://www.icc-cpi.int/en_menus/icc/press%20and%20media/press%20releases/Pages/pr997.aspx
6. Результати роботи Офісу Генерального прокурора з Міжнародним кримінальним судом. URL: https://www.gp.gov.ua/ua/p_12

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, доцент кафедри Белогубова О. О.

ГАРМУРАР ОЛЕНА МИКОЛАЇВНА

Національний університет «Одеська юридична академія»

НАЙМАНСТВО ЯК ЗЛОЧИН МІЖНАРОДНОГО ХАРАКТЕРУ

Однією з проблем, яка все більше набирає обертів в міжнародному праві є найманство. Особливо в останнє десятиліття актуальність цієї проблеми значно розширилась. І її небезпечність полягає в порушенні всіх існуючих норм і принципів міжнародного права. Саме через це найманство являється злочином міжнародного характеру в багатьох країнах.

Згадки щодо норми про злочин найманства у міжнародному праві є: статuti Нюрнберзького (1945 р.) і Токійського (1946 р.) військових трибуналів, статuti міжнародних кримінальних трибуналів по Югославії (1993 р.) і по Руанді (1994 р.), Римський Статут Міжнародного кримінального суду (1998 р.), численні конвенції і резолюції ООН. Варто зазначити, що найманство заборонене рядом міжнародно-правових актів універсального та регіонального характеру. Кримінальні кодекси багатьох держав визначають дане діяння злочинним. Проблеми протидії найманству пов'язані із багатьма причинами, в т. ч. відсутністю солідарності держав щодо єдиного міжнародно-правового визначення цього злочину. Це свідчить про необхідність

формування чіткого теоретичного уявлення про склад найманства та розробки науково обґрунтованих рекомендацій з удосконалення кримінальної відповідальності за вчинення даного злочину [2].

Для початку, потрібно визначитись що включає в себе поняття «найманець». В статті 1 Міжнародної конвенції про боротьбу з вербуванням, використанням, фінансуванням і навчанням найманців, термін «найманець» визначається як особа яка : 1) спеціально завербована на місці або за кордоном, щоб битися у збройному конфлікті; 2) беручи участь у воєнних діях, керується головним чином бажанням одержати особисту вигоду і якій дійсно обіцяно стороною або за дорученням сторони, що перебуває у конфлікті, матеріальну винагороду, що істотно перевищує винагороду, яка обіцяна чи виплачується комбатантам такого ж рангу і функції, які входять до особового складу збройних сил даної сторони; 3) не є ні громадянином сторони, що перебуває у конфлікті, ні особою, яка постійно проживає на території, що контролюється стороною, яка перебуває у конфлікті; 4) не входить до особового складу збройних сил сторони, що перебуває у конфлікті; та 5) не послана державою, яка не є стороною, що перебуває у конфлікті, для виконання офіційних обов'язків як особи, яка входить до складу її збройних сил [1].

В резолюції Генеральної Асамблеї ООН № 2465 від 1968 р, вказано, що використання найманців це каране діяння і найманці повинні оголошуватись злочинцями. Всім державам учасникам ООН запропонували ухвалити закони які б визначали покарання за фінансування, навчання найманців.

Загроза цього явища полягає саме в тому, що вони, воюючи на стороні певної держави при цьому не будучи її громадянами, втручаються в внутрішній ритм держав. Послуги найманців можуть використовувати в різних цілях, наприклад, провокування чи заохочення збройного конфлікту, здійснювати акти насильства щодо цивільного населення. В ситуаціях не збройних конфліктів, послугами найманців можуть користуватись групи організованої злочинності країн з метою дестабілізації внутрішнього порядку країни.

Все це є грубим порушенням міжнародних принципів і повинно бути покаране, а згодом ліквідоване взагалі. Хоча, на мою думку, процес ліквідації даного явища буде складним і досить тривалим, особливо на міжнародному рівні. Проте згодом все ж таки вийде дійти до бажаного результату і стабілізувати цей процес.

Список використаних джерел

1. Міжнародна конвенція про боротьбу з вербуванням, використанням, фінансуванням і навчанням найманців 4 грудня 1989 року. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_103#Text (дата звернення: 13.11.2021).
2. Найманство в міжнародному праві: Веб-сайт Наукова спільнота : URL: <http://www.spilnota.net.ua/ua/article/id-2137/> (дата звернення: 13.11.2021).
3. Визначення поняття «найманець» в міжнародно-правових актах універсального характеру. Веб-сайт : Науковий блог «Національний університет «Острозька академія»» URL: <https://naub.oa.edu.ua/2011/vyznachennya-ponyattya-najmanets-v-mizhnarodno-pravovyh-aktah-universalnoho-harakteru/> (дата звернення: 13.11.2021).

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, доцент кафедри Грушко М. В.

ГЛУГАН ВЛАДИСЛАВА СЕРГІЙВНА

Національний університет «Одеська юридична академія»

СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТОК ГАРМОНІЗАЦІЇ КРИМІНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА В РАМКАХ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Важливим елементом у галузі судового співробітництва країн – членів Європейського Союзу є зближення (гармонізація) їх кримінального законодавства. Це питання є одним з найбільш важливих аспектів співпраці між державами-членами. Майже з тридцяти років Європа намагається поліпшити свою спільну діяльність щодо співпраці в кримінальних справах шляхом, зокрема, гармонізації кримінального законодавства.

Дослідження цього питання викладені в навчально-методичній літературі (наприклад, підручники С.Ю. Кашкина, А.О. Четверикова, П.А. Калініченко «Право Європейського союзу» та в інших літературних джерелах. На основі результатів дослідження визначних вчених метою цієї роботи є представлення становлення і розвиток поточного стану судової співпраці у кримінальних справах в рамках ЄС.

Співпраця у кримінальних справах між державами-членами ЄС почалася 1975 року. Тоді, під час засідання Європейської Ради, була створена неформальна група – TREVI (тероризм, радикалізм, екстремізм, насильство) TREVI була форумом для оперативного співробітництва між міністерствами юстиції та внутрішніх справ країн – членів ЄС. Вона функціонувала до набрання чинності Договору про функціонування Європейського Союзу. Наступним кроком щодо поліпшення співпраці став